

niedziela

głos z Torunia

NR 15 (903) • J • ROK LV • 8 IV 2012 • TORUŃ

W NUMERZE:

Pokój wam! Alleluja!

Dziękczynienie za dar Kościoła
lokalnego – 20. rocznica istnienia
diecezji toruńskiej

Spotkanie z Biblią

„Jam zwyciężył świat”

Umiłowani Diecezjanie!

Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego, święto wszystkich święt chrześcijańskich, jest dla nas dniem zwycięstwa życia nad śmiercią, miłości nad nienawiścią, prawdy nad fałszem. Zwycięzcą jest Chrystus zelżony i odrzucony, niesprawiedliwie oskarżony i osądzony, ukrzyżowany i zabity. Dlatego może nas umacniać słowami: „Mieście odwagę: Jam zwyciężył świat” (J 16, 33).

Jako chrześcijanie, uczestnicy zmartwychwstania Chrystusa, stajemy odważnie po stronie cywilizacji życia i miłości, po stronie prawdy, godności i praw człowieka, po stronie tych wartości, które zajaśniały nowym blaskiem w poranek wielkanocny.

Z okazji świąt Wielkiej Nocy życzymy Wam, Siostry i Bracia, obfitych darów Jezusa zmartwychwstałego, nade wszystko pokoju Bożego w sercu i radości. Wszystkim serdecznie błogosławimy.

+ Andrzej Świr

+ Józef Niemcewicz

Toruń, Wielkanoc 2012 r.

Pietro Perugino, „Zmartwychwstanie”

– Odmowa miejsca na multipleksie Telewizji Trwam jest nie tylko złamaniem unijnego prawa pluralizmu mediów, ale również wyrazem ideologii antyreligijnej, spychającej religię chrześcijańską do muzealnego getta – wołał abp Wacław Depo w sanktuarium narodu polskiego na Jasnej Górze, modląc się o wolność katolickich mediów, a szczególnie Telewizji Trwam

HELENA MANIAKOWSKA

W OBRONIE PRAWDY I WOLNOŚCI

Pielgrzymka w obronie wolności i mediów zorganizowana przez Radio Maryja, Telewizję Trwam i „Nasz Dziennik” odbyła się 24 marca. Była ona także wyrazem protestu przeciwko działaniom KRRiT, która odmówiła przyznania miejsca Telewizji Trwam na cyfrowym multipleksie.

Liturgia

W intencji Telewizji Trwam w Bazylice Jasnogórskiej koncelebrowanej Mszy św. przewodniczył i homilię wygłosił abp Wacław Depo, metropolita częstochowski. Wśród koncelebransów byli m.in.: o. Piotr Chyła CSsR – wikariusz generalny Warszawskiej Prowincji Redemptorystów, o. Zachariasz Jabłoński – definitor generalny Zakonu Paulinów, o. dr Tadeusz Rydzik CSsR – dyrektor i założyciel Radia Maryja, ks. inf. Ireneusz Skubiś – redaktor naczelny Tygodnika Katolickiego „Niedziela”. Modlitwa w domu Matki była transmitowana przez radia Maryja, Fiat i Jasna Góra oraz Telewizję Trwam. Licznie przybyłych z różnych stron Polski powitał o. Roman Majewski, przeor Jasnej Góry.

W homilii Arcybiskup Wacław, nawiązując do Ewangelii, przypomniał, że spojrzenie wiary pomaga zobaczyć siebie w prawdzie, dostrzec godność w świetle śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. To On jest prawdą i stąd człowiek nie może żyć bez prawdy. Ksiądz Arcybiskup zauważył potrzebę odkłamania życia. Dlatego istotne są modlitwa i świadectwo obudzonego sumienia. Wyrazem tego obudzenia jest także obrona Telewizji Trwam eliminowanej z przestrzeni

publicznej. – Dwa miliony podpisów w obronie prawa do wolności słowa i obrazu Telewizji Trwam, tysiące ludzi na ulicach polskich miast i poza granicami naszej Ojczyzny to nie kruczata antydemokratyczna, to nie kruczata antypolska czy antyeuropejska, ale to jest dowód, że sumienia są przebudzone prawdą. To prawo do wolności słowa i obrazu. To prawo do prawdy jest elementarnym wymiarem sprawiedliwości społecznej, o której mówił pan premier – wołał Metropolita Częstochowski. Podkreślił, że wolność poza prawdą jest nie tylko manipulacją, lecz także zniewoleniem. Stąd warto podjąć wysiłek nowej ewangelizacji i upominać się o wolność słowa oraz obrazu. W tym dziele pomocą jest Maryja, która wstawia się u Syna oraz uczy zaufania nawet wbrew nadziei i faktom. Każdemu bowiem została dana łaska i dlatego każdy jest obdarowany oraz potrzebny Bogu i Ojczyźnie.

Na zakończenie liturgii głos zabrali o. Piotr Chyła i o. dr Tadeusz Rydzik, redemptoryści. Ojciec Dyrektor na ręce abp. Depo złożył podziękowanie wszystkim pasterzom Kościoła za życzliwość, a przede wszystkim za modlitwę i wypowiedzi w obronie tych, których spycha się na margines. – Polacy potrzebują sił, potrzebują odwagi, potrzebują wiatru w żagle. Potrzebujemy tego i to nam daje Boże Słowo – podkreślił.

Zawierzenie

W tej trudnej sytuacji Rodzina Radia Maryja przybyła do Królowej Polski, by zawierzyć Jej siebie, Radio

Maryja i Telewizję Trwam. Matka Boża pokazuje drogę i prowadzi do Jezusa. Teraz, kiedy wyklucza się Telewizję Trwam z polskiej rzeczywistości, pielgrzymi na kolanach przed Cudownym Obrazem z wiarą błagali, by głos prawdy w naszych domach nie umilkł. Aktu zawierzenia dokonał o. dr Rydzik. Matka Boża jest dana ku obronie naszego narodu i dlatego Rodzina Radia Maryja oddaje się Jej całkowicie. Ojciec Dyrektor z wiarą przypomniał, że Ona zawsze zwycięża, ale potrzebuje naszego nawrócenia. W tym duchu apelował do zebranych, by byli ludźmi wiary, zaufania i miłości, ludźmi modlitwy i czynu. Na rozesłanie Arcybiskup Wacław ku pocieszeniu powiedział: – Idźcie, jesteście posłani.

Świadectwa

Ci, którzy słuchają Radia Maryja i oglądają Telewizję Trwam, przyjechali na Jasną Górę, by wyrazić swoje niezadowolenie z tego, że ta telewizja nie otrzymała miejsca na multipleksie – ze wzruszeniem mówiła Elżbieta z Dąbrowy Górniczej i dodała: Mamy wielką siłę w Najświętszej Maryi Pannie. Modlimy się wszyscy. W podobnym tonie wypowiadała się Halina z Suwałk: – Przyjechaliśmy tu, żeby przeżywać Eucharystię w intencji dzieła, które jest niszczone. Kocham to dzieło, żyję nim. I stąd miałyśmy potrzebę serca, by tu przyjechać i uczestniczyć we wspólnej modlitwie. Natomiast Leonard z Skarżyska-Kamiennej wyznał, że jeśli człowiek chce żyć wiarą i mieć oparcie w Bogu, musi mieć kontakt, jaki daje Radio Maryja. Przez modlitwę

i słuchanie rozważań człowiek się ubogaca i staje wobec życia, które czasem płata figle, mocniejszy. Wśród pielgrzymów nie zabrakło młodych słuchających tego radia na co dzień. Karolina z Ostrowa zwróciła uwagę na znaczenie modlitwy za pośrednictwem fal radiowych. Pragnienie Boga wyrażające się we wspólnej modlitwie, uczestnictwie w Mszach św. oraz czynnej miłości to cechy Rodziny Radia Maryja, która teraz woła o wolność słowa i obrazu. Wszystkie wypowiedzi zawierają się w świadectwie Tomasa z Bystrzycy k. Lublina: – Jestem katolikiem. Słucham swojej radiostacji. Z tego powodu mój wybór jest za Radiem Maryja i Telewizją Trwam. Czy ten głos katolików w wolnej i demokratycznej Polsce zostanie uznany?

Beata Pieczykura

NOWENNA DLA ROLNIKÓW I MIESZKAŃCÓW WSI

W sanktuariach maryjnych diecezji toruńskiej w dniach 15 kwietnia – 2 grudnia odprawiana będzie nowenna dla rolników i mieszkańców wsi pod hasłem: „Duszpasterstwo rolników przez Maryję ku odnowie moralnej polskiej wsi”

I RYWAŁD – SANKTUARIUM MATKI BOŻEJ CYGAŃSKIEJ
Temat spotkania: „Rolnik wierny wierze ojców...”

Termin: 15 kwietnia, godz. 10.30
Odpowiedzialni: ks. Marek Bogacki, ks. Marek Górski

ŚWIĘTO MIŁOSIĘRDZIA BOŻEGO

Kustosz, duszpasterze i siostry Matki Bożej Miłosierdzia z sanktuarium Miłosierdzia Bożego zapraszają czcicieli Miłosierdzia Bożego diecezji toruńskiej na coroczne obchody święta Miłosierdzia Bożego. Odbędą się one 15 kwietnia w Godzinę Miłosierdzia (godz. 15) w diecezjalnym sanktuarium w Toruniu przy ul. św. Faustyny 7. Uroczystościom będzie przewodniczył biskup toruński Andrzej Suski. Przygotowania do święta rozpoczną się w Wielki Piątek (6 kwietnia) o godz. 15 i potrwają całą nowennę. Po uroczystościach będzie można uczcić relikwie św. Faustyny, bł. Jana Pawła II, św. Ojca Pio i bł. ks. Michała Sopoćki, wielkich czcicieli Bożego Miłosierdzia.

Relikwie bł. Jana Pawła II

Hartowiec

22 marca wierni z parafii pw. Krzyża Świętego w Hartowcu uczestniczyli w Mszy św. o uproszenie łask za wstawiennictwem bł. Jana Pawła II.

Warto przypomnieć, że wprowadzenia relikwii (skrawek sutanny z krwią Jana Pawła II, w którą był ubrany 13 maja 1981 r.) dokonał proboszcz ks. Sławomir Skonieczka podczas Mszy św. 19 lutego. Uroczystość ta została poprzedzona 40-godziną adoracją Najświętszego Sakramentu, co symbolizowało również wejście w Wielki Post z bł. Janem Pawłem II.

Wierzmy, że błogosławiony spogląda z nieba na naszą parafię ojcowskim okiem oraz będzie wskazywał nam drogę do Boga. Ufamy, że odżyją w nas słowa Papieża Polaka: „Boża miłość nie nakłada na nas ciężarów, których nie moglibyśmy unieść, ani nie stawia nam wymagań, którym nie

Wprowadzenie relikwii dokonuje ks. Sławomir Skonieczka

moglibyśmy sprostać. Jeśli wzywa, przychodzi z konieczną pomocą” („Wstańcie, chodźmy!”).

Barbara Hartfelder

Duchowe przygotowanie do świąt

Prątnica

W dniach 19-21 marca w parafii św. Katarzyny Aleksandryjskiej i Zespole Szkół w Prątnicy odbywały się rekolekcje wielkopostne, które prowadzili proboszcz ks. Tomasz Mówiński i ks. Krzysztof Ziaja ze Zgromadzenia Księża Marianów. Uczniowie zapoznali się z biografią Prymasa Tysiąclecia, uczestniczyli w Drodze Krzyżowej, a ostatniego dnia przystąpili do sakramentu pokuty oraz uczestniczyli w Eucharystii. Tego dnia poświęcone zostały nowe szaty dla scholi szkolno-parafialnej, która przygotowała oprawę muzyczną.

Danuta Curzydło

Schola szkolno-parafialna z opiekunami

Czarnowo

W dniach od 12 do 14 marca w Szkole Podstawowej w Czarnowie (filii ZS w Złejwsi Wielkiej) odbyły się rekolekcje wielkopostne. Społeczność szkolna wysłuchała katechez głoszonych przez diakona toruńskiego WSD Dawida Gapińskiego oraz kl. Kamila Pankowca, których zaprosił proboszcz ks. kan. Henryk Sychta. Pierwszego i drugiego dnia rekolekcji uczestniczyliśmy w Mszach św. sprawowanych w sali gimnastycznej. Na środku sali zawiesiliśmy krzyż oraz pasyjną dekorację przygotowaną przez uczniów oraz ich rodziców, ustawiliśmy ołtarz. Po modlitwie i katechezie uczniowie wszystkich klas pod okiem swoich wychowawców wykonywali prace plastyczne (malowali stacje drogi krzyżowej, pisali modlitewne SMS-y do Pana Boga, poprzez rysunek wyrażali swoje refleksje związane w osobistą modlitwą).

Trzeciego dnia odprawiliśmy nabożeństwo Drogi Krzyżowej. Na koniec rozegraliśmy quiz biblijny.

Małgorzata Waczyńska

Zapraszamy

DIECEZJALNE DNI MŁODZIEŻY 13-14 KWIETNIA

Zapraszam młodzież naszej diecezji na doroczne Diecezjalne Dni Młodzieży, które odbędą się w dniach 13-14 kwietnia. Myśl przewodnia Dni nawiązuje do hasła roku duszpasterskiego i brzmi: „Kościół moim domem”. Pragniemy w duchu Świąt Paschalnych, w wigilię Niedzieli Miłosierdzia, doświadczyć radosnego spotkania młodych, którzy chcą zaznaczyć swoją przynależność do Chrystusa i odkrywać prawdę, że Kościół jest naszą matką i domem. Diecezjalne Dni Młodzieży są organizowane pod patronatem biskupa toruńskiego Andrzeja Suskiego i prezydenta Torunia Michała Zaleskiego. Do udziału zapraszają wspólnoty młodzieżowe z Torunia: Wspólnota Połanie, Wspólnota św. Ojca Pio, Góra Syjon, Wspólnota FRA, Wyższe Seminarium Duchowne w Toruniu, Duszpasterstwo Akademickie Ojców Redemptorystów „Bacówka” i ks. Artur Szymczyk, diecezjalny duszpasterz młodzieży

PROGRAM

13 kwietnia (piątek)

godz. 19.30 – Kościół św. Jakuba

Czuwanie modlitewne w duchu Taizé (prowadzi Wspólnota Słowo Życia z Grębocina)

14 kwietnia (sobota)

godz. 9 – Kościół św. Jakuba

Zawiązanie wspólnoty – prowadzi Wspólnota św. Ojca Pio

godz. 10 – Kościół Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny

Spektakl „Zraniony Pasterz” na podstawie książki Daniela Ange’a o tym samym tytule, przygotowany przez grupę teatralną Wspólnoty Połanie. Świadek nawróconego więźnia – doświadczeniem nawrócenia podzieli się Grzegorz Kacprzak

godz. 11.30 – Kościół św. Jakuba

Konferencja ks. Artura Godnarskiego nt. „Wiara jest przyjaźnią”. Ks. Artur Godnarski to charyzmatyczny duszpasterz młodzieży.

Współorganizator inicjatywy ewangelizacyjnej „Przystanek Jezus”. Asystent Katolickiego Stowarzyszenia w Służbie Nowej Ewangelizacji Wspólnota św. Tymoteusza

w godz. 13-14.30 – Przerwa

godz. 14.30 – Kościół św. Jakuba – Manifa Wielkanocna – prowadzi Wspólnota Pustynia Miast

godz. 16 – Katedra Świętych Janów – Msza św. Po Mszy św. przemarsz pod pomniki

bł. ks. Jerzego Popiełuszki i bł. Jana Pawła II (zabieramy ze sobą znicze)

godz. 19 – Kościół garnizonowy
Koncert zespołu „Porozumienie”

POKÓJ WAM! ALLELUJA!

Jak szybko mija czas – liturgiczny także! Oto w początkach kwietnia, jeszcze z Wielkim Piątkiem w oczach (jak mówił ks. Twardowski), stajemy przy pustym już grobie Chrystusa Pana. Szukamy Go razem z zaniepokojoną Magdaleną: „Gdzie jest Pan?” i sercem wierzącym słyszymy odpowiedź: „Nie ma Go tu – zmartwychwstał!”. Droga krzyżowa skończyła się na Kalwarii. Nasze „Gorzkie żale” zamieniają się w zwycięskie Alleluja, triumfująca radość zastępuje smutek, bo zajaśniało nam paschalne światło nadziei!

Bł. Jan Paweł II przypomina: „«Zmartwychwstał już Chrystus, Pan mój i nadzieja!». Tymi słowami Sekwencja zwraca uwagę na pewien aspekt paschalnego misterium, który współczesna ludzkość powinna głębiej zrozumieć. Żyjąc w nieustannym zagrożeniu przemocą i śmiercią, ludzie poszukują dziś kogoś, kto zapewni im spokój i bezpieczeństwo. Gdzie zaś można znaleźć pokój, jeżeli nie w Chrystusie – Niewinnym, który pojednał grzeszników z Ojcem? Dlatego ten dzień, który dał nam Pan, jest dniem zadziwienia”.

Benedykt XVI stwierdza, że „wiadomość o zmartwychwstaniu nie starzeje się, bo żywy jest Jezus i żywa jest Jego Ewangelia”. „Zmartwychwstałem i zawsze jestem z tobą. Alleluja!”. Jezus zmartwychwstały ogłasza nam dzisiaj tę radosną nowinę paschalną. Przyjmijmy ją z głębokim zdumieniem i wdzięcznością! Bo „śmierć i zmartwychwstanie wcielonego Słowa Bożego – mówi Papież – jest dziełem niezrównanej Miłości, jest zwycięstwem Miłości, która uwolniła nas z niewoli grzechu i śmierci”.

SŁUDZY ZBAWCZEJ MIŁOŚCI DO

Z ks. prał. Andrzejem Wawrzyniakiem, członkiem Komisji Głównej, przewodniczącym Podkomisji ds. duchowieństwa oraz przewodniczącym Komisji redakcyjnej ostatniej wersji tekstów uchwał i aneksów 1. Synodu Diecezji Toruńskiej, rozmawia Joanna Kruczyńska

JOANNA KRUCZYŃSKA: – Kapłan, w sakramentalny sposób uobecniając Jezusa Chrystusa Głowę i Pasterza, pełni jednocześnie służbę zbawczej miłości Dobrego Pasterza wobec Ludu Bożego. Jak więc w obliczu tak wielkiej odpowiedzialności powinno przebiegać życie kapłana?

KS. PRAŁ. ANDRZEJ WAWRZYNIAK: – Zespół statutów synodalnych poświęconych życiu kapłanów (stat. 67-88) rozpoczyna się ogólnym wezwaniem ujętym w statucie 67: „Kapłan powinien umiejętnie łączyć gorliwą działalność pasterską i rozwijanie komunii kościelnej z życiem w Chrystusie, którego ma poznawać, kochać i naśladować, postępując za Nim we wszystkich okolicznościach życia”. Kapłan dzięki święceniom, uobecniając Jezusa Chrystusa jako Głowę Kościoła, nie może nigdy w swoim życiu i posłudze zapomnieć, że kapłaństwo – jak napisał bł. Jan Paweł II w „Darze i tajemnicy” – jest do samych korzeni kapłaństwem Chrystusa. Trzeba zatem, aby oddychał zawsze w klimacie bliskości Pana, trwając z Nim w modlitewnym dialogu, rozważaniu Ewangelii, sprawowaniu Najświętszej Ofiary i liturgii godzin oraz adoracji Jezusa Eucharystycznym

stycznemu (stat. 68). Rozmach aktywnego duszpasterzowania bez solidnej duchowości kapłańskiej mógłby się bowiem przekształcić w czczy aktywizm pozbawiony jakiegokolwiek namaszczenia.

Poświęcenie się pracy duszpasterskiej wymaga od kapłanów wyboru życia inspirowanego ewangelicznym radykalizmem naśladowania „Chrystusa posłusznego Ojcu, czystego i ubogiego, zgodnie z kapłańską tożsamością” (stat. 69). W kolejnych statutach synod przypomina zobowiązania, jakie kapłan podejmuje co do posłuszeństwa Kościołowi i prawowitym przełożonym. Kapłan winien żyć i działać w jedności z Kościołem. Zachęca się kapłanów, aby dożgonny celibat „przeżywali z wewnętrzną wolnością w duchu naśladowania Chrystusa Oblubieńca Kościoła” i strzegli go „w klimacie pogodnej równowagi i duchowego rozwoju” (stat. 75, §1). Za przykładem ubogiego Jezusa kapłan winien „wieść życie skromne, wystrzegając się tego, co może być oznaką próżności” (stat. 76, §1) i być przyjacielem ubogich, okazując im szczególną troskę pasterską (stat. 77). W osobnych

statutach (stat. 110-112) i wskazanych tam instrukcjach synod wylicza źródła utrzymania duchownych i zasady ich uposażenia (zwłaszcza w „Instrukcji o współpracy i uposażeniu duszpasterzy parafialnych”), szczególnie troskę opiekunów okazując kapłanom emerytowanym i chorym („Instrukcja o kapłanach emerytowanych”).

Doświadczenie pokoleń kapłańskich wyrażane i potwierdzane autorytetem współczesnych dokumentów Kościoła oraz trudne wymogi nowej ewangelizacji skłoniły synod do uwzględnienia w szerszym zakresie roli wspólnoty kapłańskiej, tak zwanego prezbiterium diecezjalnego, w życiu, posłudze i formacji kapłana. Synod podkreśla z naciskiem, aby kapłan utrzymywał osobistą więź z prezbiterium diecezjalnym, odrzucił pokusę przeżywania swojego kapłaństwa w sposób wyizolowany i czysto subiektywny oraz dążył do rozwijania więzi braterskiej i współpracy duszpasterskiej z braćmi kapłanami (stat. 80, §1). Normować można zasady i metody współpracy i współudziału w posługach duszpasterskich (zobacz

zwłaszcza „Instrukcje o współpracy i uposażeniu duszpasterzy parafialnych”). Natomiast do umacniania osobistej więzi braterskiej między kapłanami, określanej bliżej w statutach (stat. 81-84) bardziej prowadzi klimat życzliwości, zaufania i niezawodnego wsparcia panujący we wspólnotach kapłańskich. Warto zapamiętać słowa bł. Jana Pawła II zamieszczone w „Darze i tajemnicy”: „Jestem głęboko przekonany o doniosłej roli prezbiterium diecezjalnego w życiu osobistym każdego kapłana. Wspólnota kapłańska, ożywiona duchem braterstwa diecezjalnego, jest bardzo ważnym środowiskiem formacji duchowej i duszpasterskiej, niezbędnym środowiskiem życia każdego kapłana, a także pomaga wzrastać w świętości i stanowi niezawodne oparcie w trudnościach”.

– Wsparciem dla duchownego i niezbędnym elementem jego wielowymiarowej działalności jest formacja kapłańska...

– Życie kapłana i jego posługa duszpasterska powinny być związane z ciągłą pracą nad sobą. Dzięki

Zachęca nas Benedykt XVI: „Dzisiejsza uroczystość, która pozwala nam na nowo przeżyć absolutne i wyjątkowe doświadczenie zmartwychwstania, przynosi wezwanie do nawrócenia ku Miłości; przynosi zaproszenie, by żyć, odrzucając nienawiść i egoizm, i by z łagodnością postępować śladami Baranka ofiarowanego dla naszego zbawienia; by naśladować Zbawiciela cichego i pokornego serca, który jest ukojeniem dla dusz naszych”.

Wsluchajmy się w słowa błogosławionej z Jabłonowskiego Wzgórza: „Zmartwychwstanie naszego Zbawiciela było dla Niego zwycięstwem po męce. A ja – czy bym mogła pragnąć, żeby moje zwycięstwo nad sobą samą nic mnie nie kosztowało? Cóż

to znaczy zwycięstwo? To jest owoc walki, bitwy, trudów, pokonanych po krwawych zapasach!

Dopełni miarę Twego zwycięstwa we mnie, o ukochany Jezu, i wskrześ mnie w duchu! Ty chcesz, aby mnie kosztowała ta praca – i powinno tak być, muszę się sama także przyczynić do mego chwalebego zmartwychwstania. Inaczej skąd by była zasługa i za co miała by mnie spotkać nagroda? Muszę zacząć nowe życie! Racz mi pomóc, o Boże! Moja słabość nie zniechęci mnie, bo wszystko mogę w Tym, który mnie umacnia!”.

Niech te słowa bł. Matki Marii Karłowskiej wprowadzą nas w atmosferę Świąt Wielkanocnych i pomogą nam przeżyć tajemnicę

paschalną tak, by zaowocowała w naszym dalszym życiu.

Niech pewność Chrystusowego zmartwychwstania i naszego wraz z Nim zwycięstwa uwolni nas od niespokojnego pytania o jutro, o losy pokoju świata, o losy dobra, które usiłujemy krzewić w sobie i wokół siebie. Niech serca nasze przenikną pełne nadziei słowa Zmartwychwstałego: „Pokój wam! Ja jestem!” i wykorzenia z dni ludzkiego życia lęk i tak dziś popularne zwątpienie i zniechęcenie. Jezus jest! On wszystko może! On zawsze zwycięża!

Oby Pan zmartwychwstały sprawił, by – według słów Benedykta XVI – „wszędzie dało się odczuć Jego moc życia, pokoju i wolności.

Do wszystkich są dziś skierowane słowa, którymi w poranek Paschy anioł uspokajał zaleknione serca kobiet: «Wy się nie bójcie!» (Mt 28, 5-6). Jezus zmartwychwstał i daje nam pokój; On sam jest pokojem. Niech ludzkość trzeciego tysiąclecia nie lęka się otworzyć Mu serca”.

Tej wiary – mocnej i zwycięskiej, dającej wytrwanie przy Chrystusowym zbawczym krzyżu z wielkanocną nadzieją, życzymy sobie nawzajem, patrząc na zwycięską chorągiew paschalnego Baranka. Pozdrówmy się tym świątecznym zawołaniem: „Chrystus zmartwychwstał! Alleluja! – Prawdziwie zmartwychwstał!” – i żyje w nas!

Oprac.

s. Gaudiosa Czesława Dobrska CSDP

BREGO PASTERZA⁽²⁾

Mszy św. przed sesją plenarną przewodniczy bp Andrzej Suski. Ks. prał. Andrzej Wawrzyniak pierwszy od prawej

niej kapłan we współpracy z łaską sakramentu święceń dojrzewa jako osobowość zrównoważona, mocna i wolna, zdolna dźwigać ciężar duszpasterskiej odpowiedzialności (tzw. formacja ludzka – stat. 94-97). „Żyjąc według ducha”, kapłan jest w stanie dążyć do coraz pełniejszego i bardziej zdecydowanego utożsamiania się z miłością służebną i postawą ofiarniczą Jezusa (tzw. formacja duchowa – stat. 98-103). Rzetelny przekaz słowa objawionego, a także prowadzenie duszpasterstwa odpowiadającego nowej ewangelizacji, wymaga od kapłana stałego studium nauki Kościoła i dobrej orientacji w kul-

turze współczesnej (tzw. formacja intelektualna – stat. 104-107). Dojrzewanie w latach, łasce i mądrości ma służyć kapłanowi, aby stawał się żywym wizerunkiem i sługą Jezusa Dobrego Pasterza i realizował swoje kapłaństwo w Jego pasterskiej miłości (tzw. formacja duszpasterska – stat. 108-109). Ów proces dojrzewania w kapłaństwie objęty jest zadaniem tzw. formacji początkowej dla kandydatów do kapłaństwa i formacji stałej dla kapłanów.

Biskup Toruński rozwinął bardzo szybko dzieło formacji przygotowującej do kapłaństwa, powołując do istnienia Wyższe Seminarium

Duchowne w Toruniu (stat. 46-52) oraz organizując podstawowe struktury, program i działalność tzw. stałej formacji kapłanów (stat. 89-109 i „Instrukcja o stałej formacji kapłanów”).

Synod świadomy potrzeby duszpasterzy na miarę zadań nowej ewangelizacji z naciskiem podkreśla znaczenie ich formacji, uznając za swoje określenie seminarium duchownego jako serca diecezji (stat. 50, §1), a stałą formację kapłanów za jedno z najważniejszych i najdelikatniejszych zadań Kościoła diecezjalnego (stat. 89).

– Księżę Prałacie, na koniec pozwolę sobie wysnuć pewien zarzut, który być może rodzi się w myślach czytelników. Jaki jest sens informowania szerokiego kręgu wiernych świeckich o tym, co bezpośrednio dotyczy duchownych?

– Tematem niniejszej rozmowy były postanowienia 1. Synodu Diecezji Toruńskiej co do posługi życia i formacji kapłanów. To prawda, że przeważnie są one kierowane wprost do kapłanów w formie norm statutowych i instrukcji, a czasem także i zakazów. Proszę jednak zauważyć, że posynodalną adhortację apostołską „Pastores dabo vobis” poświęconą tematowi formacji kapłanów bł. Jan Paweł II skierował zarówno do biskupów i duchowieństwa,

jak i wiernych świeckich, a więc do całej wspólnoty Kościoła. Synod jako szczególna forma pójścia wspólną drogą Kościoła Toruńskiego obejmował w różnym stopniu całą wspólnotę diecezjalną i stanowił wyjątkowy proces wzajemnego „rozpoznawania się” biskupa, kapłanów i wiernych świeckich w celu realizacji stałej i owocnej współpracy w budowaniu młodego Kościoła diecezjalnego. Owo synodalne „rozpoznawanie się” przybrało konkretny kształt w formie statutów i instrukcji. Określają one prawa i obowiązki duchownych oraz wiernych świeckich na podstawie ich powołania i misji w Kościele. Cieszą się oni wszyscy tą samą godnością ochrzczonych, lecz posiadają odmienne charyzmaty i upoważnienia do pełnienia różnych funkcji w Kościele. Trzeba znać i szanować tożsamość kapłanów i tożsamość wiernych świeckich zgodną z wolą Chrystusa i specyfiką różnych powołań w Kościele. W wieloletnich pracach synodu dało się odczuć szczere pragnienie nawiązania autentycznej relacji współpracy między biskupem, kapłanami i wiernymi świeckimi. Można zatem mieć nadzieję, że wszyscy członkowie Kościoła Toruńskiego będą się aktywnie włączać w jego budowę, wiernie stosując się do uchwał 1. Synodu Diecezji Toruńskiej. □

DZIĘKCZYNIENIE ZA DAR KOŚCIOŁA LOKALNEGO

Wierni diecezji toruńskiej 24 marca uczestniczyli w liturgii dziękczynnej za dar Kościoła lokalnego w 20. rocznicę jego powstania. Eucharystii sprawowanej z tej okazji w toruńskim sanktuarium Matki Bożej Nieustającej Pomocy, głównej Patronki diecezji, przewodniczył abp Sławoj Leszek Głódź, zaś koncelebransami byli: abp Tadeusz Gocłowski, bp Wiesław Mering, bp Andrzej Suski, bp Józef Szamocki oraz kapłani diecezji toruńskiej.

Rozpoczynając uroczystość, bp Andrzej Suski powitał wiernych zgromadzonych w sanktuarium i zaproszonych gości: przedstawicieli władz państwowych i lokalnych, władz środowisk uczelnianych i służb publicznych. Biskup Toruński wymienił intencję Mszy św., którą było dziękczynienie za diecezję toruńską oraz dzieła i wydarzenia mające w niej miejsce od chwili powstania; m.in. pielgrzymkę bł. Jana Pawła II do Torunia, beatyfikacje ks. Stefana W. Frelichowskiego i matki Marii Karłowskiej, duchowe owoce misji ewangelizacyjnych, peregrynację obrazu Jezusa Miłosiernego, 1. Synod Diecezji Toruńskiej, powołania kapłańskie, posługę stałych diakonów, rozrastającą się liturgiczną

służbę ołtarza, wspólnoty, owocną działalność Caritas, nowe świątynie i renowację tych zabytkowych, diecezjalne centra kultury, Wyższe Seminarium Duchowne, Wydział Teologiczny Uniwersytetu Mikołaja Kopernika.

W słowie Bożym bp Józef Szamocki nawiązał do uroczystości Zwiastowania. Proroctwo Izajasza wypełniło się wraz z przyjściem na świat Jezusa, ale współczesny świat często nie przyjmuje pomocy od Tego, który za nas umarł. Świat kusi, by nie pełnić woli Ojca objawionej w Jezusie. Winniśmy wpatrywać się w Maryję, bo Jej „tak” to jednoznaczne „tak” dla życia. Maryja, wypowiadając „fiat”, przyjęła wolę Bożą i wielkie rzeczy, które w efekcie zaczęły się dziać. „Scena zwiastowania powtarza się w różnych wymiarach naszego życia” – podkreślał Biskup Józef. 20 lat temu, w chwili narodzin diecezji toruńskiej, przyjęliśmy miłość: „w bramach Torunia – jak w herbie – stanął anioł i poprosił, byśmy przyjęli Jezusa”. Ta chwila zmieniała życie wielu ludzi, przede wszystkim Biskupa Andrzeja, który odpowiedział „tak” na to wezwanie i stał się pierwszym biskupem nowej diecezji. To jego pierwsze „fiat”

pociągało za sobą dalsze. Maryja nieustająco mu pomagała mówić: „Niech się stanie” i dzięki temu dzisiaj możemy mówić o całym dobru, które zaistniało przez te 20 lat. „Chrześcijaństwo musi się kierować logiką wcielenia” – podkreślał kaznodzieja i dodał na zakończenie, byśmy z Maryją codziennie wypowiadali kolejne „fiat”.

Po Komunii św. bp Wiesław Mering przypomniał postać abp. Mariana Przykuckiego, ostatniego biskupa diecezji chełmińskiej. Mówił o nim jako o ojcu. „Dobrze czuliśmy się z naszym biskupem. Miał zawsze czas dla swojego duchowieństwa, co nie było łatwe, bo diecezja chełmińska sięgała od Helu po Działdowo”. Kochał Toruń, do którego regularnie z Pelplina przyjeżdżał. Bp Mering wyraził radość, że w toruńskiej katedrze zawiśnie tablica z brązu, epitafium dla abp. Przykuckiego. „Dziś oddajemy mu cześć i szacunek, jaki synowie winni swojemu ojcu” – podkreślił. Następnie abp Głódź, bp Mering, abp Gocłowski oraz bp Andrzej Suski i bp Józef Szamocki poświęcili tablicę dedykowaną pamięci abp. Przykuckiego.

W dalszej części uroczystości głos zabrał ks. prał. Andrzej Wawrzyniak, prepozyt Kapituły Katedralnej Toruńskiej. Zwracając się do Biskupa Andrzeja, wyraził wdzięczność za to, że jest „przyjaznym ojcem mocnym autorytetem ugruntowanym postawą pracy”. Życzył Księdzu Biskupowi, by dane mu było nadal tak owocnie prowadzić Kościół Toruński i cieszyć się wieloma łaskami wiekuistego Pasterza. Następnie głos zabrali marszałek województwa kujawsko-pomorskiego Piotr Całbecki oraz prezydent Torunia Michał Zaleski, którzy dziękowali Biskupowi Andrzejowi za 20 lat posługi biskupiej i życzyli dalszej owocnej współpracy między władzami Kościoła i państwa.

Na zakończenie przemówił abp Głódź. Stwierdził, że przed wiernymi Kościoła Toruńskiego stoi wyzwanie przeżycia 25-lecia diecezji. Będzie to jednocześnie jubileusz posługi bp. Andrzeja Suskiego, który na zawsze wpisze się w historię diecezji toruńskiej jako jej pierwszy biskup. Podkreślił również rolę Biskupa Andrzeja i Torunia w rozwoju mediów katolickich: „Duch antyklerykalny, który jest dęty w różne żagle i różne struny, dla Torunia jest obcy” – zauważył.

Poświęcenia tablicy pamiątkowej dokonuje abp Sławoj Leszek Głódź

Joanna Twardowska

21 marca na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu odbyło się sympozjum naukowe pt. „20 lat diecezji toruńskiej. Kościół na Pomorzu Nadwiślańskim w służbie Bogu i człowiekowi” zorganizowane przez Wydział Teologiczny UMK, Kurię Diecezjalną Toruńską oraz Oddział Toruński Polskiego Towarzystwa Teologicznego

PIOTR SŁIWŃSKI

Symposium rozpoczęła Msza św. pod przewodnictwem bp. Andrzeja Suskiego

W SŁUŻBIE BOGU I CZŁOWIEKOWI

Sympozjum rozpoczęła uroczysta celebrowanie Mszy św. pod przewodnictwem bp. Andrzeja Suskiego. Eucharystię koncelebrowali kapłani wykładający na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu: prodziekan Wydziału Teologicznego ds. dydaktycznych ks. dr hab. Dariusz Kotecki, prof. UMK, rektor Wyższego Seminarium Duchownego ks. dr hab. Dariusz Zagórski, prof. UMK, ks. prof. dr hab. Mirosław Mróz, ks. dr hab. Daniel Brzeziński, ks. dr Tomasz Dutkiewicz, ks. dr Piotr Roszak oraz dyrektor Biblioteki Diecezjalnej ks. dr Bogusław Dygdała.

W pierwszym referacie pt. „Diecezja toruńska kontynuatorką wielkiego dziedzictwa” prof. dr hab. Wiesław Sieradzan przybliżył dziedzictwo historyczne diecezji chełmińskiej, której pierwotne granice prawie dokładnie pokrywają się z obecnymi granicami diecezji toruńskiej. Bogactwo dziedzictwa zostało ukazane przez pryzmat 10 wielkich postaci: biskupa misyjnego Prus Christiana, pierwszego biskupa diecezji chełmińskiej Heindenryka OP, bł. Juty z Bielczyn, bł. Jana z Łobdowa, służebnicy Bożej Magdaleny Mortęskiej OSB, biskupa chełmińskiego Augustyna Rosentretera, ks. dr. Stanisława Kujota, bł. ks. Stefana Wincentego Frelichowskiego, bp. Kazimierza Józefa Kowalskiego oraz prof. dr. hab. Karola Górskiego.

W kolejnym referacie pt. „Posługa Caritas na terenie diecezji toruńskiej” ks. prał. Daniel Adamowicz przybliżył dzieła miłości podejmowane i zrealizowane przez Caritas. Przypominał, że w ramach przesładowań w latach PRL utrudnia-

no także i działalność charytatywną Kościoła. Caritas Diecezji Toruńskiej powstała zaledwie 8 dni po utworzeniu diecezji, 2 kwietnia 1992 r., swoją działalność zaczynała od zera. Obecnie działalność Caritas obejmuje m.in. centra w Toruniu, Grudziądzu, Działdowie i Brodnicy, które wydają posiłki, świadczą pomoc medyczną, higieniczną. Funkcjonują również Bursa Szkolna w Grudziądzu i Bursa Akademicka w Przysieku k. Torunia, dzięki którym uboga młodzież może pobierać nauki z dala od rodzinnego domu. Działają ogniska wychowawcze i świetlice dla dzieci, fundusz stypendialny dla zdolnej młodzieży, domy samopomocy, centra interwencji kryzysowej w rodzinie, schroniska dla bezdomnych i mieszkania chronione oraz wiele innych dzieł miłosierdzia. Co istotne, dzieła pomocy współdziałają z duszpasterstwem i formacją chrześcijańską: wspierany jest wolontariat, na terenie diecezji działają 202 Szkolne Koła Caritas i 78 zespołów parafialnych.

W kolejnym referacie dk. dr hab. Waldemar Rozynekowski, prof. UMK przedstawił ruchy i stowarzyszenia wiernych świeckich w diecezji toruńskiej. Przypominał pokrótce działalność świeckich w Kościele na przestrzeni wieków, zwłaszcza w średniowiecznym i nowożytnym Toruniu oraz w okresie międzywojennym w diecezji chełmińskiej. Ukazał sytuację współczesną – odradzania się ruchów świeckich po okresie Polski ludowej. Zwrócił uwagę, że lepiej rozwijają się stowarzyszenia wiernych świeckich w większych miastach. Dobrze rozwinięte są stowarzyszenia skupiające dorosłych, co

daje nadzieję, że dorośli jako rodzice będą skuteczniej wychowawczo oddziaływać na dzieci i młodzież.

W czwartym referacie s. dr Elżbieta Sozańska USJK przedstawiła charyzmaty i apostołat zgromadzeń zakonnych w diecezji toruńskiej. Po ogólnym omówieniu sytuacji wszystkich zgromadzeń zakonnych diecezji przedstawiła szczegółowo charyzmat i apostołat wybranych zgromadzeń żeńskich mocno związanych z diecezją toruńską, których cierpliwa praca jest często niezauważana w świecie.

Na zakończenie ks. kan. Jerzy Karol Kalinowski przedstawił referat „Diecezja toruńska w liczbach”. W atrakcyjny sposób przybliżył podstawowe dane statystyczne opisujące diecezję w chwili jej powstania i obecnie. Zwrócił uwagę, że przez 20 lat diecezji przybyło 12 nowych parafii, przez co wielu parafian ma kościół parafialny i swojego proboszcza bliżej domu. Obecnie największa parafia diecezji liczy ok. 18 tys. mieszkańców, w 1992 r. największa parafia liczyła 31 tys. mieszkańców. Przez 20 lat spadła nieznacznie liczba mieszkańców na terenie diecezji, natomiast mamy więcej kapłanów niż w 1992 r.

Sympozjum towarzyszyła wystawa fotograficzna ilustrująca najważniejsze wydarzenia 20-lecia diecezji, a także prezentacja książek naukowych wydanych w diecezji toruńskiej.

Dzięki sympozjum uczestnicy zostali pokrzepieni naukowymi informacjami o diecezji i zapoznali się z aktualnymi wyzwaniami w pracy duszpasterskiej kapłanów i wiernych świeckich.

Kl. Dominik Jan Domin

SPOTKANIA Z BIBLIĄ (7)

KAMIEŃ OBRAZY – WIARA W BÓSTWO CHRYSSTUSA

W toruńskim kościele Miłosierdzia Bożego i św. Siostry Faustyny 15 marca miała miejsce comiesięczna konferencja z cyklu „Spotkania z Biblią”. Tym razem jako prelegent wystąpił ks. dr hab. Dariusz Kotecki, który w wystąpieniu pt. „Kościół a synagoga w tradycji Janowej” podjął temat wzajemnych relacji judaizmu i Kościoła pierwotnego w I wieku po Chrystusie. Oparł się na tradycji Janowej, to znaczy na tych księgach Nowego Testamentu (Ewangelia, 3 listy i Apokalipsa), za których autora uchodzi św. Jan Apostoł.

Prelegent podkreślił, że w pismach św. Jana (zwłaszcza w Ewangelii) termin „Żydzi” pojawia się aż ponad 70 razy i to zarówno – co trzeba podkreślić wobec zarzutów, iż pisma te mają charakter antysemitki – w kontekście pozytywnym, jak i negatywnym. Czytamy zatem u św. Jana, że „zbawienie bierze początek od Żydów” (J 4, 22) i stykamy się z dodatnią oceną wielu postaci żydowskiego pochodzenia. Z drugiej strony apostoł wielokrotnie ukazuje Żydów jako przeciwników Jezusa i Jego nauczania. „Wy macie diabła za ojca” (J 8, 44) – mówi dobitnie

Jezus do tych Żydów, którzy żywili względem Niego mordercze plany z powodu głoszonej nauki. Trzeba też przyznać, że u św. Jana kierunek wzajemnych relacji idzie od dialogu ku całkowitej separacji. Dlaczego? Czy tak musiało się stać? Przecież pierwsi uczniowie Jezusa, w tym wszyscy bez wyjątku apostołowie, byli Żydami...

Fragmentem kluczowym dla omawianej kwestii jest scena uzdrowienia w szabat niewidomego od urodzenia (J 9, 1-41). Najważniejszy jest w niej komentarz samego ewangelisty do słów rodziców uzdrowionego, panicznie bojących się jasnego określenia swego stosunku do Jezusa wobec starszyny żydowskiej: „Tak powiedzieli, gdyż bali się Żydów”. Dlaczego, chciałoby się zapytać. „Żydzi bowiem już postanowili, że gdy ktoś uzna Jezusa za Mesjasza, zostanie wyłączony z synagogi” (J 9, 22).

Jak zauważył prelegent, fragment ten charakteryzuje nie tyle klimat wzajemnych relacji judaizmu z uczniami Jezusa z czasów Jego publicznej działalności, co raczej sytuację ze schyłku I wieku po Chrystusie. To właśnie wtedy, ok. 90 r., w judaizmie zostało sformułowanych 18 tzw. błogosławieństw (choć należałoby raczej mówić o przekleństwach), mówiących o wykluczeniu z synagogi chrześcijan i heretyków. Przewidywały one 3 rodzaje wykluczenia: tygodniowe, 30-dniowe i całkowite. Dwunaste z tych „błogosławieństw” wprost dotyczy wyznawców Chrystusa i usuwa ich z synagogi, czyli wyrzuca poza obręb judaizmu.

Skąd ta, mówiąc językiem kościelnym, ekskomunika? Wszystko sprowadza się tu do jednego: do tego, że dla chrześcijan Jezus był Mesjaszem i Synem Bożym, który poniósł śmierć i zmartwychwstał. Dla Żydów takie spojrzenie

Jezus jest Mesjaszem i Synem Bożym, który poniósł śmierć i zmartwychwstał

na Jezusa było nie do pogodzenia z monoteizmem. W miarę upływu czasu, kiedy okazało się, że wiara w Chrystusa zamiast wygasać wręcz szerzy się w całym Imperium Romanum (a nawet poza jego granicami), Żydzi zwrócili baczną uwagę na tę groźną – jak ją oceniali – sektę. Co ciekawe, w swej walce z chrześcijanami często uciekali się do pomocy samych Rzymian, którzy początkowo widzieli w wyznawcach Chrystusa tylko jeden z odłamów judaizmu. Ponieważ Żydzi cieszyli się przywilejem wyłączenia z obowiązku kultu imperialnego (czyli oddawania czci boskiej cesarzowi), więc i chrześcijanie dość długo, bo aż do czasów Nerona, byli z tego obowiązku zwolnieni. Wówczas jednak zaczęły się pojawiać coraz częstsze przypadki, w których Żydzi donosili Rzymianom przeciwko chrześcijanom.

– Wszystkie wspomniane teksty są lampą na dziś – powiedział ks.

dr hab. Kotecki. Dlaczego? Bo każą sobie odpowiedzieć na pytanie, kim dla nas jest Jezus Chrystus. Ktoś, kto uważa się za chrześcijanina, nie może stosować uników wobec tego pytania. Dotykamy w nim samego sedna chrześcijaństwa, które nie polega na doskonałości moralnej (choć i ją obejmuje), lecz na żywej relacji z Jezusem, uznanym jako Mesjasz, Zbawiciel i Syn Boży. „Wszystkim tym, którzy Je [Słowo] przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi” – czytamy w Prologu do Ewangelii wg św. Jana (por. J 1, 12) o tych, którzy przyjęli sposób egzystencji Jezusa za swój. Jeśli my tak nie czynimy – podkreślił ks. dr hab. Kotecki – to możemy po uszy tkwić w pobożnych praktykach i być tylko ochrzczonej poganami. A jeśli komuś życie na wzór Jezusa wydaje się łatwe, to warto, by zadał sobie pytanie, czy chce, aby w jego życiu zrealizował się krzyż.

Tomasz Strużanowski

głos z Torunia
niedziela

Ks. dr Dariusz Żurański
(redaktor odpowiedzialny)
współpraca: Joanna Kruczyńska
ul. Łazienna 18, 87-100 Toruń
tel. (56) 622-35-30 w. 39
fax (56) 621-09-02
e-mail: torun@niedziela.pl
Dyżury: od poniedziałku do piątku
w godz. 9-13
Redakcja częstochowska:
Beata Pieczykura
tel. (34) 369-43-38